

Jézus itt apostolaiért kéri az Atyát, mivel mennybemenetele után már nem találkozik velük – a Lélekre bízva őket.

Jézus földi életében (zsidó hagyományként) az ima az Atyához szólt („Mi Atyánk...”).

A Jézushoz való imádság halála után jelent meg, mert Őt az apostolok Úrnak és közbenjárónak tekintették. A Lelket inkább mint erőt adót és vezetőt kérték, Vele feltöltődtek. Az apostolok mindhárom isteni személyt kérték, de az Atyához való imádság továbbra is alapvető maradt.

Hogyan vonatkozik Jézus imája ránk, késői követőire?

Jézus imája értünk is szól. Nemcsak a papokért vagy szerzetesekért, hanem a civilekért is, akik a világban élünk, de Hozzá akarunk tartozni.

Kéri,

- hogy hűségesek maradhassunk. (Sok minden próbál kibillenteni ebből. Kérése bátorítás azoknak is, akik nehézségek, kísértések alatt nyögik mindennapjaikat.)
- hogy a világban tiszták is lehessünk. Képtelenség sterilnek maradni ennyi szennyben-gonoszságban, ezért Vele újra meg újra tisztulhatunk.
- hogy tanítása formáljon hitelesen élni, jól dönteni és szeretni.

Isten ma is vigyázza, vezeti, felemeli és megerősíti azokat, akik hisznek benne.

Lelke segít bennünket imáinkban: összekapcsol az Atyával és a Fiúval – belülről formál, hogy Istennel és egymással összhangban lehessünk.

Segíts Lelkeddel!

Lelovics László, Kaposvár